

BELGISCHE SENAAAT

ZITTING 1984-1985

20 JUNI 1985

Ontwerp van wet houdende goedkeuring van het Europees Verdrag tot bestrijding van terrorisme, opgemaakt te Straatsburg op 27 januari 1977 en van de Overeenkomst betreffende de toepassing van het Europees Verdrag tot bestrijding van terrorisme tussen de lid-staten van de Europese Gemeenschappen, opgemaakt te Dublin op 4 december 1979

VERSLAG

**NAMENS DE COMMISSIE VOOR DE
BUITENLANDSE BETREKKINGEN
UITGEBRACHT
DOOR DE HEER T. DECLERCQ**

**I. Uiteenzetting van de Vice-Eerste Minister
en Minister van Justitie**

Tot voor kort is België gespaard gebleven voor het internationaal terrorisme. De recente gebeurtenissen hebben op tragische wijze aangetoond dat dit maar uitstel was. Het terrorisme heeft in ons land even gewelddadig en blind toegeslagen als elders.

Aan de werkzaamheden van de Commissie hebben deelgenomen :

Vaste leden : de heren Van der Elst, voorzitter; Close, Coppens, de Bruyne, Descamps, De Seranno, du Monceau, Geldolf, Gijs, mevr. Hanquet, de heren Humblot, Lahaye, Marmenout, Noerens, Uyttendaële, Van Herck en T. Declercq, verslaggever.

Plaatsvervangers : de heren Claeys, C. De Clercq, Deprez, de Wasseige, Van den Broeck, Vanhaverbeke en Wintgens.

R. A 13258*Zie :***Gedr. St. van de Senaat :**

885 (1984-1985) : N° 1 : Ontwerp van wet overgezonden door de Kamer van Volksvertegenwoordigers.

SENAT DE BELGIQUE

SESSION DE 1984-1985

20 JUIN 1985

Projet de loi portant approbation de la Convention européenne pour la répression du terrorisme, faite à Strasbourg le 27 janvier 1977 et de l'Accord entre les Etats membres des Communautés européennes concernant l'application de la Convention européenne pour la répression du terrorisme, fait à Dublin le 4 décembre 1979

RAPPORT

**FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DES RELATIONS EXTERIEURES
PAR M. T. DECLERCQ**

**I. Exposé du Vice-Premier Ministre
et Ministre de la Justice**

Jusqu'il y a peu de temps encore, la Belgique avait été épargnée par le terrorisme international. Les événements récents ont démontré de façon tragique qu'il ne s'agissait là que d'un répit. Le terrorisme a frappé dans notre pays de façon aussi violente et aveugle qu'ailleurs.

Ont participé aux travaux de la Commission :

Membres effectifs : MM. Van der Elst, président; Close, Coppens, de Bruyne, Descamps, De Seranno, du Monceau, Geldolf, Gijs, Mme Hanquet, MM. Humblot, Lahaye, Marmenout, Noerens, Uyttendaële, Van Herck et T. Declercq, rapporteur.

Membres suppléants : MM. Claeys, C. De Clercq, Deprez, de Wasseige, Van den Broeck, Vanhaverbeke et Wintgens.

R. A 13258*Voir :***Document du Sénat :**

885 (1984-1985) : N° 1 : Projet de loi transmis par la Chambre des Représentants.

De Regering heeft van dit ontwerp een prioritaire aangelegenheid gemaakt en de Kamer van Volksvertegenwoordigers heeft het eenparig aangenomen, op twee onthoudingen na. Door dit Verdrag goed te keuren geeft België gehoor aan de dringende oproep van de Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa en van het Europees Parlement.

Onder de middelen die aangewend kunnen worden om het doel te bereiken, dat wil zeggen bijdragen tot de bestrijding van daden van terrorisme, heeft het Europees Verdrag gekozen voor de uitlevering.

Het Verdrag is gegrond op het beginsel volgens hetwelk de internationale solidariteit de Staten oplegt om elkaar in strafzaken wederzijdse rechtshulp te verlenen ten einde de straffeloosheid te voorkomen van misdadigers die erin geslaagd zijn zich te onttrekken aan het gerecht in eigen land en de wijk te nemen naar een ander land.

Het Verdrag brengt enkel wijzigingen aan in het klassieke uitleveringsrecht. Het vervolledigt of wijzigt de uitleveringsverdragen die van kracht zijn tussen de lid-staten van de Raad van Europa op de volgende wijze :

a) door voor de aangezochte Staat de mogelijkheid op te heffen om zich te beroepen op de exceptie van het « politiek delict » — die in de meeste uitleveringsverdragen voorkomt — om verzoeken tot uitlevering af te wijzen voor bijzonder hatelijke strafbare feiten opgesomd in artikel 1 van het Verdrag;

b) door aan de verdragsluitende partijen de mogelijkheid te bieden om bepaalde andere ernstige misdrijven die buiten de werkingssfeer van de verplichte regel van artikel 1 vallen, niet als politieke delicten te beschouwen. Artikel 2, dat de mogelijkheid biedt af te wijken van het traditionele beginsel volgens hetwelk weigering van uitlevering de regel is in politieke zaken, schept dus geen verplichting om uit te leveren;

c) door te bepalen dat elk strafbaar feit bedoeld in de artikelen 1 en 2 automatisch als feit dat tot uitlevering aanleiding geeft, wordt opgenomen in ieder tussen de verdragsluitende Staten van kracht zijnde uitleveringsverdrag waarvan de lijst der gevallen van uitlevering voornoemd strafbaar feit niet vermeldt (artikel 4).

Het Verdrag brengt echter oog verzachtingen aan bij de opheffing van de exceptie voor politieke delicten.

Hoewel het Verdrag er duidelijk naar streeft geen rekening te houden met het politieke karakter van het strafbaar feit men het oog op de uitlevering, erkent het toch dat een verdragsluitende Staat verhinderd kan zijn, inzonderheid om wettelijke of grondwettelijke redenen, de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 1 volledig te aanvaarden. Daarom wordt bij artikel 13 aan de verdragsluitende Staten uitdrukkelijk toegestaan, bij de ondertekening van het Verdrag of bij de neerlegging van zijn akte van bekrachtiging, aanvaarding of goedkeuring, een voorbehoud te maken ten aanzien van artikel 1, met andere woorden zich het recht voor te behouden de uitlevering te weigeren, zelfs voor de in artikel 1 genoemde strafbare feiten, wanneer hij één van die

Le Gouvernement a inscrit ce projet parmi ses priorités et la Chambre des Représentants l'a adopté à l'unanimité moins deux abstentions. En approuvant cette Convention, la Belgique répondra à l'appel pressant de l'Assemblée parlementaire du Conseil de l'Europe et du Parlement européen.

Parmi les moyens pouvant être employés pour atteindre son objectif qui est de contribuer à la répression des actes de terrorisme, la Convention européenne a opté pour l'extradition.

Celle-ci est fondée sur le principe selon lequel la solidarité internationale commande aux Etats de se prêter assistance mutuelle en matière de justice répressive, afin d'empêcher l'impunité des criminels qui seraient parvenus à se soustraire à la justice de leur pays, pour se réfugier dans un autre Etat.

La Convention apporte quelques modifications au droit classique de l'extradition. Elle complète ou modifie les conventions d'extradition en vigueur entre les Etats membres du Conseil de l'Europe de la manière suivante :

a) en supprimant la possibilité pour l'Etat requis d'opposer l'exception de l'infraction politique, contenue dans la plupart des traités d'extradition, aux demandes d'extradition à l'égard de certains crimes particulièrement odieux énumérés à l'article 1er de la Convention;

b) en offrant aux parties contractantes la possibilité de ne pas considérer comme politiques certaines autres infractions graves non comprises dans le champ d'application de la règle obligatoire énoncée à l'article 1er. L'article 2 qui offre cette possibilité de déroger au principe traditionnel selon lequel le refus d'extradition est de règle en matière politique, ne crée donc aucune obligation d'extrader;

c) en prévoyant que toute infraction visée aux articles 1er et 2 est automatiquement incluse en tant que fait donnant lieu à extradition dans tout traité d'extradition en vigueur entre les Etats contractants dont la liste des cas d'extradition ne comprend pas ladite infraction (article 4).

Toutefois, la Convention apporte d'importantes atténuations à la suppression de l'exception de l'infraction politique.

Bien que la Convention vise manifestement à ne pas prendre en considération le caractère politique de l'infraction en vue de l'extradition, elle reconnaît qu'un Etat contractant peut être empêché, notamment pour des raisons législatives ou constitutionnelles, d'accepter pleinement les obligations découlant de l'article 1er. C'est pourquoi l'article 13 autorise expressément les Etats contractants à formuler, au moment de la signature de la Convention ou au moment du dépôt de l'instrument de ratification, d'acceptation ou d'approbation, des réserves au sujet de l'application de l'article 1er, c'est-à-dire à se réserver le droit de refuser l'extradition, même à l'égard des infractions énumérées à l'article 1er, dès lors qu'il entend considérer une de ces infractions comme une infrac-

strafbare feiten beschouwt als een politiek delict, een met een politiek delict samenhangend feit of een feit ingegeven door politieke motieven.

België zal gebruik maken van dit recht van voorbehoud dat uitdrukkelijk is opgenomen in het ontwerp tot goedkeuring van het Verdrag dat door de Kamer is overgezonden.

Om de overeenstemming van het Verdrag met de vereisten inzake de bescherming van de rechten van de mens en van de fundamentele vrijheden te waarborgen, bepaalt artikel 5 dat er geen uitleveringsverplichting bestaat wanneer de aangezochte Staat ernstige redenen heeft om aan te nemen dat het verzoek door de verzoekende Staat is ingediend om een persoon te vervolgen of te straffen op grond van zijn ras, godsdienst, nationaliteit of politieke gezindheid dan wel dat de positie van die persoon om een van die redenen ongunstig dreigt te worden beïnvloed.

In verband met het probleem van de doodstraf is er een ontwerp overgezonden door de Kamer, dat de Belgische wet op de uitleveringen wijzigt en dat bepaalt : « Wanneer het strafbaar feit waarvoor de uitlevering gevraagd wordt, in de verzoekende Staat strafbaar is met de doodstraf, staat de Regering de uitlevering slechts toe indien de verzoekende Staat uitdrukkelijke zekerheden geeft dat de doodstraf niet zal worden uitgevoerd. »

Het principe dat ten grondslag ligt aan het Verdrag is dat wij de rechters van de andere democratische landen die — zoals ons land — toegetreden zijn hetzij tot de Raad van Europa, hetzij tot de Europese Gemeenschap, bekwaam achten om, zoals onze eigen rechters, sereen en met eerbied voor de rechten van de mens de daders van de ernstigste terroristische acties te vonnissen.

Bovendien geeft het Verdrag aan het asielrecht zijn echte betekenis terug. Het wezenlijke criterium is immers het onderscheid tussen verzet en terrorisme, dat steunt op de aard van het regime waar ze voorkomen. Men spreekt van verzet wanneer geweld wordt gebruikt tegen een op geweld steunend regime : politieke tirannie of militaire bezetting. Men spreekt van terrorisme als het geweld is gericht tegen een democratische regime waar de burgers de mogelijkheid hebben om vreedzaam in verzet te komen.

Zowel het revolutionaire Frankrijk, dat het asielrecht erkende, als het pas opgerichte België, dat uitlevering wegens politieke misdrijven weigerde, hadden terecht het gevoel dat ze omringd waren door niet of weinig democratische Staten. Ze wilden degenen beschermen die bij hen asiel zochten, nadat ze voor de vrijheid hadden gestreden tegen regimes die geen kritiek duldden. Wanneer thans iemand wordt uitgeleverd die aan zijn politieke overtuiging door middel van geweld uiting geeft in democratische landen waar hij die overtuiging ook kon doen gelden (wat niet betekent haar doordrukken) zonder geweld, betekent dat niet dat vroegere waarden worden afgezworen.

tion politique, connexe à une infraction politique, ou inspirée par des mobiles politiques.

La Belgique fera usage de cette réserve, qui a été expressément inscrite dans le projet de loi d'approbation transmis par la Chambre.

Afin de veiller à ce que la Convention soit conforme aux exigences de la protection des droits de l'homme et des libertés fondamentales, l'article 5 stipule qu'aucune obligation d'extrader n'existe lorsque l'Etat requis a de sérieuses raisons de croire que la demande de l'Etat requérant a été présentée aux fins de poursuivre ou de punir une personne pour des considérations de race, de religion, de nationalité ou d'opinions politiques ou que la situation de cette personne risque d'être aggravée pour l'une ou l'autre de ces raisons.

En ce qui concerne le problème de la peine de mort, un projet de loi, transmis par la Chambre, modifie la loi belge sur les extraditions en disposant que : « lorsque l'infraction pour laquelle l'extradition est demandée, est punissable de la peine de mort dans l'Etat requérant, le Gouvernement n'accorde l'extradition que si l'Etat requérant donne des assurances formelles que la peine de mort ne sera pas exécutée ».

Le principe qui sous-tend la Convention est que nous reconnaissons aux juges des autres Etats démocratiques qui, comme le nôtre, ont adhéré soit au Conseil de l'Europe, soit à la Communauté européenne, la capacité de juger que nous reconnaissons à nos propres juges, en sérénité et dans le respect des droits de l'homme, les auteurs des actes terroristes les plus graves.

En outre, la Convention restitue au droit d'asile son véritable sens. En effet, le critère essentiel est la différence entre la résistance et le terrorisme, fondée sur la nature du régime où ils se manifestent. Il y a résistance quand la violence est exercée contre un régime fondé sur elle : tyrannie politique ou occupation militaire. Il y a terrorisme quand la violence est dirigée contre un régime démocratique où les citoyens ont les moyens de résister paisiblement.

La France révolutionnaire proclamant le droit d'asile, comme la Belgique à peine née interdisant l'extradition pour délits politiques, se percevaient à bon droit comme environnées d'Etats non démocratiques ou peu démocratiques, et entendaient protéger ceux qui se réfugiaient chez elles après avoir combattu pour la liberté sous des régimes qui ne toléraient pas la critique. Ce n'est donc pas être aujourd'hui infidèle à ces valeurs d'extrader celui qui a exprimé son opposition politique par la violence dans des pays démocratiques où il pouvait les faire valoir — on ne dit pas les faire triompher — sans violence.

II. Bespreking

Bij het begin van de bespreking herinnert de Vice-Eerste Minister eraan dat dit ontwerp van wet enkele jaren geleden bij de Kamer werd ingediend en dat het nu aan een een spoedbehandeling toe is, zowel voor het Parlement als voor de Regering. Ons land zou de vijftiende Staat worden die het Verdrag bekrachtigt. Bovendien komt dit ontwerp voor op de lijst van de teksten, waarvan de aanneming vóór het reces wenselijk wordt geacht.

Zoals reeds tijdens de vorige vergadering is opgemerkt, zijn vooral de artikelen 5 en 13 van het Verdrag van Straatsburg bijzonder belangrijk.

Artikel 5 voorziet in de mogelijkheid voor de Partijen die het Verdrag ondertekenen om voorbehoud te maken, wat België overigens zal doen overeenkomstig artikel 3 van het ontwerp overgezonden door de Kamer.

Dit ontwerp hangt samen met het ontwerp van nationale wet op de uitlevering, dat momenteel in de Commissie voor de Justitie aan de orde is, althans wat betreft het probleem van de doodstraf.

De Voorzitter herinnert eraan dat, de leden van de Commissie voor de Justitie, op voorstel van een commissielid, uitdrukkelijk werden uitgenodigd om deze bespreking bij te wonen.

Een commissielid verwijst naar de werkzaamheden in de Kamer, waar het ontwerp achtereenvolgens door de Commissie voor de Buitenlandse Zaken, door een Subcommissie en uiteindelijk door de Verenigde Commissies voor de Justitie en voor de Buitenlandse Betrekkingen werd besproken. Het zwaartepunt ligt volgens hem bij de juridische aspecten van het Verdrag, wat een onderzoek door de Commissie voor de Justitie of de beide Commissies (Justitie en Buitenlandse Betrekkingen) verantwoordt.

Hij legt er tevens de nadruk op dat de gevraagde goedkeuring niet alleen het Europese Verdrag tot bestrijding van terrorisme betreft, maar ook de overeenkomst betreffende de toepassing van het Verdrag tussen de lid-staten van de Europese Gemeenschappen, wat niet blijkt uit het opschrift van de stukken die in de Kamer van Volksvertegenwoordigers werden opgemaakt.

De Vice-Eerste Minister antwoordt dat de toevoeging in verband met de Overeenkomst tussen de lid-staten van de Europese Gemeenschappen, opgemaakt te Dublin op 4 december 1979, het gevolg is van een amendement dat de Regering op 13 november 1980 heeft ingediend.

In wezen neemt de Overeenkomst van Dublin het bepaalde in het Verdrag van Straatsburg over met als doel de tenuitvoerlegging ervan tussen de lid-staten van de Europese Gemeenschappen zeker te stellen.

Volgens hetzelfde lid draait de problematiek hoofdzakelijk rond artikel 5 van het Verdrag. Hij vraagt zich meer bepaald af waar de lijn kan worden getrokken tussen de politieke en niet-politieke aspecten van een misdrijf dat in aanmerking zou komen voor uitlevering.

II. Discussion

En introduisant la discussion, le Vice-Premier Ministre rappelle que le projet de loi a été déposé à la Chambre des Représentants il y a plusieurs années et qu'il présente une urgence tant pour le Parlement que pour le Gouvernement. En ratifiant la convention, la Belgique serait le quinzième Etat à le faire. Par ailleurs ce projet a été repris dans la liste des différents textes qu'il serait souhaitable d'adopter avant les vacances parlementaires.

Comme cela a déjà été exposé lors de la séance précédente, l'article 5 et l'article 13 revêtent une importance particulière dans la Convention de Strasbourg.

Le premier de ces articles prévoit la possibilité pour les Etats signataires de formuler des réserves. C'est ce que la Belgique fera conformément à l'article 3 du projet transmis par la Chambre.

Le présent projet est lié au projet de loi interne sur les extraditions qui est actuellement à l'ordre du jour de la Commission de la Justice, en ce qui concerne le problème de la peine de mort.

Le président rappelle que les membres de la Commission de la Justice ont été, à la suggestion d'un membre, expressément invités à assister à la discussion.

Un commissaire renvoie aux travaux de la Chambre, où le projet a été examiné successivement par la Commission des Relations extérieures, par une sous-commission et, enfin, par les Commissions réunies de la Justice et des Relations extérieures. Selon lui, le nœud se trouve dans les aspects juridiques de la Convention, ce qui justifie un examen par la Commission de la Justice ou par les deux Commissions (Justice et Relations extérieures).

Il souligne ensuite que la demande d'approbation concerne non seulement la Convention européenne pour la répression du terrorisme, mais aussi l'accord concernant l'application de celle-ci entre les Etats membres des Communautés européennes, ce qui ne ressort pas de l'intitulé des documents établis par la Chambre des Représentants.

Le Vice-Premier Ministre répond que l'ajout relatif à l'Accord entre Etats membres des Communautés européennes fait à Dublin le 4 décembre 1979 a fait l'objet d'un amendement déposé par le Gouvernement le 13 novembre 1980.

En fait, la Convention de Dublin reprend celle de Strasbourg avec le but d'en assurer la mise en œuvre entre les Etats membres des Communautés européennes.

Le même membre estime que les problèmes en question concernent principalement l'article 5 de la Convention. Il se demande en particulier où se situe la frontière entre les aspects politiques et les aspects non politiques d'une infraction qui donnerait lieu à extradition.

Hij herinnert eraan dat verzetsmensen tijdens de oorlog vaak als terroristen werden beschouwd. Graag zou hij bijgevolg weten in welke gevallen de Regering zou oordelen dat vervolgingen zouden worden ingesteld op grond van de politieke overtuiging van een verdachte.

Een lid acht het niet gegrond in dit geval te verwijzen naar oorlogstoestanden.

De Vice-Eerste Minister en Minister van Justitie bevestigt dat de motieven die gebaseerd zijn op overwegingen van politieke aard, inderdaad zouden kunnen leiden tot een weigering om uit te leveren. Die houding vindt onder meer haar oorsprong in het asielrecht dat in 1793 in de toenmalige Franse Grondwet werd erkend. Het onafhankelijk België heeft die traditie overgenomen, maar zijn wetgeving aangepast voor de aanslagen of pogingen tot aanslagen tegen buitenlandse staatshoofden.

Er dient echter rekening te worden gehouden met een ander principe, namelijk het feit dat in een democratisch bestel tegenstanders op zijn minst de mogelijkheid hebben om zich te laten horen. Er dient bijgevolg een verschil te worden gemaakt tussen verzet en terrorisme. In een democratisch bestel kunnen om politieke motieven begane misdaden of wanbedrijven nooit gerechtvaardigd zijn. Wel kan er in sommige gevallen gevreesd worden voor de omstandigheden waarin een proces zou kunnen verlopen. Artikel 5 van het Verdrag maakt het daarom mogelijk dat de ondertekenende Staten een uitlevering weigeren indien niet alle voorwaarden vervuld zijn om een billijk proces te waarborgen.

Artikel 13 van het Verdrag en de verbintenis om niet uit te leveren aan landen die nog de doodstraf voltrekken, bieden bijkomende waarborgen.

Tenslotte dient te worden onderstreept dat het Verdrag geografisch beperkt blijft en dat alleen de Westeuropese Staten erbij betrokken zijn.

Een lid verwijst naar de bespreking over de begroting van het Ministerie van Justitie, die op 26 maart jl. in de Senaat heeft plaatsgehad en waarbij senator Boel een reeks vragen aan de Minister heeft gesteld.

Hierop werd geen bevredigend antwoord verstrekt. Essentieel ging het om de afspraken binnen Interpol, waardoor onze wetgeving gewijzigd zou moeten worden.

De Minister antwoordt dat het door de spreker aangesneden probleem geen verband houdt met dit Verdrag. Interpol treedt op bij het opsporen van daders van delicten of strafbare feiten, terwijl het in het Verdrag om uitleveringen gaat. Deze worden voor advies voorgelegd aan de kamer van inbeschuldigingstelling waarna de Regering beslist.

Er wordt thans niet gedacht aan een wijziging van de bestaande uitleveringsverdragen. Men moet er overigens voor oppassen Interpol als een soort internationale politie te beschouwen. De belangrijkste taak van die dienst is het bevorderen van de uitwisseling van informatie tussen de politiediensten van de verschillende Staten. Zijn statuten verbieden overigens het doorgeven van informatie van politieke aard.

Il rappelle que pendant la guerre, les résistants furent souvent considérés comme des terroristes. Aussi aimerait-il savoir quels sont les cas dans lesquels le Gouvernement estime que des poursuites sont engagées sur la base des convictions politiques d'un inculpé.

Un membre estime qu'il n'est pas justifié de se référer, en la matière, à la situation de guerre.

Le Vice-Premier Ministre confirme que des mobiles basés sur des considérations d'ordre politique pourraient en effet conduire à un refus d'extrader. Cette attitude trouve notamment son origine dans le droit d'asile reconnu en 1793 dans la Constitution française de l'époque. La Belgique indépendante a repris cette tradition, tout en adaptant sa législation en ce qui concerne les attentats ou tentatives d'attentats contre des chefs d'Etat étrangers.

Il faut toutefois tenir compte d'un autre principe, à savoir que dans un système démocratique des opposants ont à tout le moins la possibilité de se faire entendre. Il convient dès lors d'établir une différence entre résistance et terrorisme. Dans un régime démocratique il n'y a pas de justification à l'égard de crimes ou délits commis pour des raisons politiques. Dans certains cas il peut toutefois y avoir des craintes au sujet des conditions dans lesquelles un procès se déroulerait. L'article 5 de la Convention permet dès lors aux Etats signataires de refuser une extradition si toutes les conditions d'équité n'étaient pas réunies.

L'article 13 de la Convention ainsi que l'engagement de ne pas extraditer vers des pays qui procèdent encore à des exécutions capitales offrent des garanties supplémentaires.

Enfin il faut souligner que la Convention reste limitée sur le plan géographique et ne concerne que les Etats d'Europe occidentale.

Un membre renvoie à l'examen que le Sénat a consacré le 26 mars dernier au budget du Ministère de la Justice et au cours duquel le sénateur Boel a posé une série de questions au Ministre.

Ces questions n'ont reçu aucune réponse satisfaisante. Elles concernaient essentiellement les accords existant dans le cadre d'Interpol et qui nécessiteraient une modification de notre législation.

Le Ministre répond que la question évoquée par l'intervenant n'a pas de rapport avec le présent traité. Interpol intervient dans la recherche des auteurs de délits ou infractions, alors que dans la Convention il s'agit d'extraditions. Celles-ci sont soumises à l'avis de la chambre des mises en accusation, puis décidées par le Gouvernement.

Il n'est actuellement pas envisagé de modifier les traités d'extradition existants. Il faut par ailleurs éviter de considérer Interpol comme une sorte de police internationale. Le rôle de ce service est essentiellement de favoriser l'information réciproque des polices des différents Etats. Ses statuts lui interdisent d'ailleurs de transmettre des informations à caractère politique. Toutefois certaines infractions ont été

Sommige strafbare feiten werden echter gedepolitiseerd krachtens internationale verdragen, wat het uitwisselen van gegevens in die concrete gevallen mogelijk maakt.

Spreker vraagt daaromtrent of Interpol zich ooit heeft beziggehouden met groepen als de E.T.A., de Rote Armee Fraktion (R.A.F.) of de Bulgaarse Connectie.

De Minister sluit dat niet uit, indien de vervolgde strafbare feiten gedepolitiseerd werden.

Hij verwijst daarbij naar artikel 1 van het Verdrag dat de strafbare feiten opsomt die op basis van het Verdrag tot uitlevering kunnen leiden.

Het commissielid meent dat er twijfels kunnen bestaan omtrent de interpretatie van punt *e* in het artikel 1. Wanneer men spreekt over strafbare feiten voor zover ze een gevaar opleveren voor personen, houdt men dan rekening met de bedoelingen van de daders? Dezen kunnen immers beweren dat ze niet voornemens waren schade te berokkenen aan personen.

De Minister antwoordt hierop dat de gevolgen van de strafbare feiten bepalend zijn en niet de mogelijke bedoelingen van de daders. Aldus zou de eventuele uitlevering van daders van de aanslagen die door de C.C.C. worden opge-eist, gevraagd kunnen worden op grond van dit Verdrag.

Een lid vraagt of de bespreking van dit Verdrag wel los te maken is van de bespreking die thans aan de gang is in de Commissie voor de Justitie omtrent het nationale ontwerp van wet op de uitleveringen.

Een lid merkt op dat het nog altijd mogelijk is een gezamenlijke bespreking van de twee ontwerpen in openbare vergadering te vragen.

De Minister verklaart daartegen geen bezwaar te hebben.

III. Stemmingen

De artikelen en het ontwerp van wet in zijn geheel worden aangenomen met 10 stemmen, bij 2 onthoudingen. De leden die zich hebben onthouden, verklaren hun stemgedrag met de opmerking dat zij de antwoorden van de Vice-Eerste Minister en Minister van Justitie onvoldoende vinden.

Dit verslag is goedgekeurd bij eenparigheid van de 12 aanwezige leden.

De Verslaggever,
T. DECLERCQ.

De Voorzitter,
F. VAN der ELST.

dépolitisées, en vertu de conventions internationales, ce qui permet un échange d'informations dans ces cas précis.

L'intervenant demande à ce sujet si Interpol ne s'est jamais occupé de groupes comme l'E.T.A., la Fraction armée rouge (R.A.F.) ou la connexion bulgare.

Le Ministre n'exclut pas ceci si les infractions poursuivies ont été dépolitisées.

Il se réfère par ailleurs à l'article 1er de la Convention qui cite les infractions qui peuvent donner lieu à extradition sur base de la Convention.

Le commissaire estime qu'il peut y avoir des doutes sur l'interprétation du point *e* de l'article 1er. Tient-on compte des intentions des auteurs dans le cas des « infractions comportant l'utilisation de ... , dans la mesure où cette utilisation présente un danger pour des personnes »? Ces auteurs peuvent en effet prétendre qu'ils n'entendaient nullement porter préjudice à des personnes.

Le Ministre répond à ceci que ce sont les conséquences des infractions qui sont déterminantes et non les éventuelles intentions des auteurs. C'est ainsi que l'extradition éventuelle d'auteurs des attentats revendiqués par les C.C.C. pourraient être demandée en s'appuyant sur la présente Convention.

Un membre se demande s'il est possible de dissocier la discussion de la présente Convention de la discussion qui est actuellement en cours à la Commission de la Justice concernant le projet de loi interne relatif aux extraditions.

Un membre fait valoir qu'il est toujours possible de demander la discussion conjointe des deux projets en séance publique.

Le Ministre déclare ne pas voir d'objection à ce sujet.

III. Votes

Les articles et l'ensemble du projet de loi sont adoptés par 10 voix et 2 abstentions. Les membres qui s'abstiennent expliquent leur vote par les réponses du Vice-Premier Ministre et Ministre de la Justice, qu'ils estiment insuffisantes.

Le présent rapport a été approuvé à l'unanimité des 12 membres présents.

Le Rapporteur,
T. DECLERCQ.

Le Président,
F. VAN der ELST.